

L'APUNT

Pot existir cinema comercial d'autor?

Jaume Vidal

Com més temps passa des que vaig veure la darrera tramesa de *Star Wars*, més dono voltes al fet que no hagi respost a les meves expectatives. Les conclusions que en trec és que les grans franquícies funcionen per a planificacions comercials que només se ceneixen a les expectatives d'un determinat públic. I en el cas d'*El despertar de la força* es tracta d'un públic molt fan,

però que fins ara estava més lligat als episodis I, II i III. Per això han revisitat l'episodi IV, i al meu gust no calia fer-ho de manera tan mimètica. M'agraden els homenatges però també els elements sorpresa més enllà dels esperats, i que s'enllesteixen en mitja hora. També m'ha caigut el mite d'autor. Fins ara creia en el cinema comercial d'autor.

Xavi Duch (Daphne) i Ivan Labanda (Josephine), en el musical 'Sugar (ningú no és perfecte)' ■ TGB

El Teatre Gaudí ofereix el musical 'Sugar', inspirat en el mític film de Billy Wilder

De somriure i ball brillant

J. Bordes
BARCELONA

Uns dissortats saxofonista i contrabaixista fugen de la màfia en veure, casualment, un assassinat. Volen segellar amb plom el seu silenci. Ells, pobres músics de tercera, no tenen on amagar-se i fugen en l'única oportunitat viable. *Sugar (ningú no és perfecte)* és l'adaptació musical de la comèdia de Billy Wilder que es va fer popular als cinemes com a *Con faldas y a lo loco* (1959). L'obra té previst fer temporada fins al 31 de gener al Teatre Gaudí Barcelona. La producció és molt ambiciosa: amb 20 artistes (entre actors, ballarins i músics) a escena en cada funció. Influenciada per l'espectacularitat de Broadway (on es va estrenar el 1972), el musical té un notable cos de ball que assegura una coreografia brillant. L'escenografia és inexistent i només petits

La xifra

20 artistes intervenen en cada funció d'aquesta comèdia musical, que es presenta al Teatre Gaudí Barcelona.

Pau Doz dirigeix un repartiment en què destaquen Xavi Duch, Ivan Labanda i Bealia Guerra

elements evocuen les diverses localitzacions. La seqüela és molt fidel a la pel·lícula original de Billy Wilder. Els artistes han de fer, en cada funció, fins a 84 canvis de vestuari.

L'ambició de la productora Som-hi Films no vol descartar res, ja que es podria plantejar fer-ne una versió en castellà a més de repetir temporada a la mateixa sala més endavant, o en alguna altra. De fet, un dels primers treballs d'aquesta entitat, dirigida també per Pau Doz, és *A força de cançons* (2012), que van estrenar al Guasch Teatre. Fa unes setmanes, la sala va reobrir amb nova gestió i amb el nom de Teatre Eixample, i tenen la temporada per completar, precisament. La resposta del públic serà el que determinarà la següent aventura, en què es conclou que, efectivament, ningú no és perfecte i es pot enamorar de la persona equivocada. ■

Josep Fornés,
a la seu del
Museu de les
Cultures del
Món, del carrer
Montcada
■ ELISABETH
MAGRE

Aquí, al contrari d'altres llocs, no hem fet l'exercici de redimir els pecats colonials

ha al davant del Museu dels Tròpics d'Amsterdam, hi ha un monument en homenatge a les víctimes del colonialisme i l'esclavitud, on sempre hi ha flors. I és que en museus com aquest i en general en tots els museus, l'ètica sempre ha de superar l'estètica. Com antropòleg, no em puc permetre no seguir la Declaració Universal dels Drets Humans ni les normes del Consell Internacional de Museus.

Creu que l'Etnològic de Montjuïc es veu afectat per la seva situació geogràfica, en un revolt del passeig de Santa Madrona? I que això ha contribuït al desconeixement del museu?

Sí, i per a mi és un repte que hem de superar. Montjuïc, des del 1929, està concebut com un gran escenari teatral, on el principal de l'escena són la vista de les fonts i del Palau Nacional. Nosaltres estem, efectivament, darrere la cortina. I, a més, en una part de la muntanya on no arriben les escales mecàniques. Sort que tenim la parada de l'autobús 55 al davant.

De quin pressupost disposa?

Es reduirà respecte al que tenim ara: 800.000 per a Montjuïc i 1.600.000 euros per al Museu de Cultures del Món. Un altre repte que hauré de superar, certament. ■